

Michael Robotham

ANGYALARC

VS V I L Á G S I K E R E K

Michael Robotham

ANGYALARC

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
When She Was Good

Copyright © Bookwrite Pty 2020

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Quentin Keller fotójának
a felhasználásával készült

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 495 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

2. FEJEZET

Evie

Több mint húsz trottyos vénember meg öreg nyanya tolong egy pianínó körül, és minden másról elfeledkezve éneklik a „Fel a térdet, Brown mama” kezdetű dalt. Összeverik a tenyerüket, dobolnak a lábukkal, közben pedig együtt üvöltik a refrént:

Fel a térdet, fel a térdet, ne engedd be a szelet,
Fel a térdet, Brown mama.

Ez meg vajon mit jelent? Talán Mrs. Brown nem visel bugyit. Talán teljesen meztelen a szoknyája alatt. Már a gondolatól is majdnem visszajön a reggelim.

Az egyik vén liba, aki barnább, mint a savanyított hagyma, felém táncol, megpróbálja elkapni a kezemet, azt akarja, hogy csatlakozzak hozzájuk, én azonban úgy elhúzódom tőle, mintha az öregség ragályos lenne.

Ez a szokásos hétvégi kiruccanásunk a Langford Hallból, de ezúttal nem moziba mentünk, bevásárlóközpontba vagy korcso-lyázni a jégpályára. Ma arra kényszerítettek minket, hogy meglátogassunk egy csapat kriptaszökevényt egy idősek otthonában.

– Így mondunk köszönetet a társadalomnak – közli Davina, a mai kísérőnk.

– Mit kaptunk, amit meg kell köszönni? – érdeklődöm.

– Semmit, csak kedvesek vagyunk az idősekkel.

– És azt hogy érted, hogy kedvesek vagyunk?

– Beszélgetned kellene velük.

– Miről?

– Bármiről.

– A haldoklásról?

– Ne legyél már ilyen kegyetlen!

Fintorgok.

- Mi ez a szag?
- Én nem érzek semmit.
- Sztómazacskó és szárított virágok. Nagymamaparfüm.

Davina elfojtja a kuncogását; így nem tud olyan könnyen megharagudni rám. Ha bentlakásos iskolában lennénk, ő afféle nevelőanya lenne, de a Langford Hall inkább intézet, semmint intézmény. Szigorúan őrzött gyermekotthonnak hívják, mert tele van bűnelkövetőkkel, szökevényekkel és zakkantakkal: egyesek vagdossák vagy harapdálják magukat, mások gyújtogatnak, de vannak gyógyszerfüggők, szociopáták és pszichopáták is. A jövő sorozatgyilkosai és vezérigazgatói.

Ruby is közéjük tartozik. Megbök a könyökével, a rágóját átoltja az arca másik felébe.

- Most mit kéne csinálnunk?
- Beszélgetni velük.
- Még a saját nagyimmal sem beszélgetek!
- Kérdezzétek meg, milyen volt a gyerekkoruk! – javasolja

Davina.

- Amikor még dinoszauruszokkal játszottak – fűzöm hozzá.

Ruby ezt viccesnek találja. Ő a legjobb haverom a Langford Hallban. Vagyis az egyetlen haverom. Tizenhat éves, de idősebbnek tűnik a piercingjei miatt, és mert a koponyája felét leborotválja. Teljesen másképp néz ki a két profilja: az egyik oldalról kopasz, a másiktól vállig érő haja van.

- Hé! Nézd meg Nathant! – mondja.

A terem másik végében Nathan egy öregasszony mellett térdel, akinek olyan a frizurája, mintha bilit húztak volna a fejére, és úgy vágták volna körbe a haját. A néni Nathan vállához fogja a kötését, hogy lemérje.

A zongorista újabb dalba kezd: a *Söröshordó polkába*. Mindenki becsatlakozik, rázzák a megnyomorodott térdüket, és összecsapdossák a ráncos kezüket. Némelyik ápoló felsegíti az embereket, hogy táncoljanak. Egy helyes fekete betegszállító „tvisztel” egy nagyikával, aki keni-vágja a lépéseket.

Odalép elém egy öregember. Lötyög rajta az öltönye, a mellzsebébe kék selyemkendőt dugott.

– Mi a neved, ifjú hölgy?

– Evie.

– Én Duncan vagyok. Van kedved táncolni, Evie?

– Nincs.

– Miért nincs?

– Mert nem tudok.

– Mindenki tud táncolni. Csak egy jó tanárra van szükséged.

Ruby a fülem elé kanyarítja a tenyerét, és belesűg:

– Figyelj a kezére! – Markolászó mozdulatokat tesz.

– Evie nagyon szeretne táncolni – szól közbe Davina.

– Nem, ez nem igaz.

– De igen. – Fenyegetően rám villantja a szemét, tudatja velem, hogy ebbe nincs beleszólásom.

Ruby ezen remekül szórakozik, amíg fel nem kéri táncolni egy még vénebb pasas bő bársonynadrágban és selyem nyaksálban. Miért nincs az öregeknek fenéke? Hová tűnik?

Ruby elküldi a táncpartnerét a fenébe, ő azonban nem reagál. Aztán észreveszem a bőrszínű hallókészüléket a fülében.

– Szeretnél piros lapot kapni? – mormolja Davina.

– Ha letapizza a fenekemet, megtépem! – feleli Ruby eltorzult arccal.

Duncan bevezet engem a terem közepére, meghajol, a bal kezével megfogja az én jobbomat, a másikat épp a derekam fölé teszi, és ott is hagyja.

– Ha én előrelépek a jobb lábammal, te hátraviszed a balt – mondja.

Mozogni kezdünk, de ez inkább csoszogás, semmint tánc, mert a lábát bámulom, próbálok nem rátaposni a papucscipőjére. Én bakancsot viselek, és ha sípcsonton rúgom a Doc Martens-utánzatommal, tuti elreccsen a lába.

– Most egy kicsit gyorsabban! – mondja Duncan.

Finoman nyomást helyez a csuklómra, én pedig automatikusan elfordulok, mintha kormányval irányítana. A következő pillá-

natban elengedi a derekamat, és megforgat a karja alatt. Ezt meg hogy csinálta?

– Látom, ért hozzá – jegyzem meg.

– Régóta táncolok.

Folyton átpillantgat a vállam felett, és olyankor mosolyog. Amikor legközelebb odafordulok, egy idős nőt látok tolószékben, akinek könnyes a szeme.

– Az meg ki?

– A feleségem, June.

– Miért nem vele táncol?

– Már nem tud. – Integet neki. A nő visszainteget. – Régen rengeteget táncoltunk. Ő, micsoda mozgása volt! A táncnak köszönhetően ismerkedtünk meg: a Barrowland Ballroomban találkoztunk Glasgow-ban. Szombat este volt. Megittam pár korsó sört a táncteremmel szemben, hogy legyen bátorságom felkérni valakit táncolni. A lányok csinos ruhát viseltek, és látszott a varrás csíkja a nejlonharisnyájukon. Akkoriban a jó magas frizura volt a divat. Mi fiúk úgy állítottuk be a hajunkat, mint Elvis, vagy összeborzoltuk a frufrunkat. Én háromgombos angóragyapjú zakót viseltem meg legombolható gallérú inget. A cipőmet úgy kifényesítettem, hogy attól tartottam, a lányok azt fogják hinni, a szoknyájuk alá lesek vele. – Szégyenkezve pillant rám. – Glasgow-ban az ember akkor is illendő ruházatban járt, ha nem volt mit ennie.

Nem értek mindent abból, amit Duncan mond, de a történet lényegét kiszűröm.

– A fiúk az egyik falnál álltak, a lányok a másiknál. A kettő között terült el a senki földje, ahol az ember megsemmisült, ha nem a megfelelő lányhoz ment oda, mert hosszú és magányos volt az út visszafelé. June-t már korábban is láttam, de sosem volt merszem felkérni táncolni. Ő volt a legcsinosabb lány a teremben. Káprázatosan festett. Ahogy még most is, ha engem kérdezel.

June-ra pillantok, de nehezemre esik elképzelni őt szépségnek.

– Minden barátője táncolt, ő pedig egyedül maradt, nekidőlt a falnak, az egyik lábát behajlította. A sminktükrebe bámult, én pedig azt mondtam magamnak: *Most vagy soha*. Átszeltem a par-

kettet, és egyenesen odamentem hozzá. „Akarsz-e táncolni?”, kérdeztem. „Felkérsz?”, felelte. „Igen, felkérlek.” „Akkor igen, akarok.” És így történt.

– Mi történt?

– Egymásba szerettünk.

Szeretnék gúnyosan felhorkantani, de nem teszem.

– Egész éjjel táncoltunk, aztán két hónap múlva megkértem a kezét. Akkoriban az úgy ment, hogy az ember engedélyt kért a lány apjától, mielőtt odaállt a választottja elé. Az apja beleegyezett, így hát odamentem June-hoz, és megkérdeztem: „Akarsz-e férjhez menni?” „Megkérsz?” felelte. „Igen, megkérlek.” „Akkor igen, akarok.” Szeptemberben lesz ötvennyolc éve, hogy házasok vagyunk.

A dal véget ér. Duncan elenged, és meghajol, az egyik kezét a gyomrára teszi, a másikat a háta mögé.

– Gyere, bemutatlak June-nak! – mondja. – Tetszeni fogsz neki.

– Miért?

– Mert amikor ő ennyi idős volt, pont úgy nézett ki, mint te.

Hátralép, és előreenged. Odamegyek a kerekesszékekben ülő idős nőhöz. Elmosolyodik, és kinyújtja a bal kezét. Olyan a tapintása, mint az összegyűrt papíré. Nem enged el.

– Ő itt Evie – mondja Duncan. – Elmeséltem neki, mennyire szeretsz táncolni.

June nem felel.

– Mi baja? – suttogom.

– Tavaly agyvérzést kapott. A fél oldala lebénult, és nem igazán tud beszélni. Én megértem, amit mond, de rajtam kívül senki.

June megfordítja a kezemet, mintha a tenyeremből olvasna. Végighúzza az ujját a sima bőrömön, de aztán valami eltereli a figyelmét. A saját bal kezét figyeli. Könnyek gyűlnek a szemébe.

– Valami rosszat csináltam?

– Nem erről van szó – feleli Duncan. – Nem találja a jegygyűrűjét. Már mindenhol kerestük.

– Hogy vesztette el?

– Pont ez az érdekes benne. Sosem veszi le az ujjáról.

– Lehet, hogy lecsúszott róla.

– Aligha, mert vörös és duzzadt az ujjá. Látod?

Alaposabban szemügyre veszem June ujját. Egy könnycsepp a kézhátamra esik. Ellenállok a készítésnek, hogy letöröljem.

– Segíthetek keresni – vetem fel.

A szavak csak úgy kicsúsznak a számon, mielőtt megakadályozhatnám. Mi a fenének ajánlottam fel? Átnézek a terem másik végébe Nathanre, Rubyra és Davinára, akik leültek egy uzonnához megterített asztal mellé. Úgy habzsolnak, mint a kövér gyerekek a sütibemutatón.

A következő pillanatban már csak azt veszem észre, hogy a folyosón vagyok, követem Duncant, aki épp visszatolja June-t a szobájába. Úgy beszél hozzá, mintha társalognának, pedig sosem kap választ.

– Amióta June agyvérzést kapott, szigorú orvosi megfigyelés alatt áll – magyarázza. – Régen közös szobánk volt, de most egyedül lakik.

June szobájába mindössze egy egyszemélyes ágyat, egy szekrényt meg egy komódot tettek be, a falak teljesen kopárak, leszámítva a tévét meg a segélyhívó berendezést.

A legnyilvánzóbb helyeken kezdem a keresést: bemászok az ágy alá, a pulcsimra ráragadnak a szöszök. Kirázom a cipőjét, meglapogatom a párnáit, és végighúzom az ujjam a matrac és a fal közötti részben.

– Mit követtél el, ami miatt közmunkára ítélték? – érdeklődik Duncan.

– Ezt nem büntetésnek szánták – felelem. – Így mondunk köszönetet.

– Biztosan elkövéttél valamit.

Kövér disznónak neveztem a szociális gondozómat, de ezt nem fogom bevallani.

– Mióta élsz állami gondozásban? – faggat tovább.

– Hét éve.

– Hol vannak a szüleid?

– Meghaltak.

– És miért nem fogadott örökbe valaki?

– Mi ez, kérdezz-feleleket játszunk?

Megjelenik egy dolgozó az ajtóban, tudni akarja, mit keresek itt. A neve Lyle, és olyan az arca, mint a pizzatészta: a szeme olíva-bogyó, a szemöldöke pedig szardella.

– June elveszítette a jegygyűrűjét – magyarázza Duncan. – Sosem veszi le. Evie segít megkeresni.

– Nem lenne szabad itt lennie – tiltakozik Lyle.

– Csak segíteni próbál – feleli Duncan.

– Szerintem ellopták – közlöm. – Nézze meg az ujját! Kisebesedett.

– Lehet, hogy te loptad el – mondja Lyle, belép a szobába, és elállja a kijáratot. Meg akar ijeszteni. – Lehet, hogy pont ezért jöttél: ki akarod fosztani az öregeket.

Nézem, ahogy próbál megfélemlíteni a természetével, és erről az jut eszembe, hogy túlságosan igyekszik valaki másra terelni a gyanút.

– Maga vette el a jegygyűrűjét? – kérdezem, próbálom ártatlannak feltüntetni a kérdést, mintha az időjárásról vagy a tojások áráról érdeklődnék.

Beszélget bárki is a tojások áráról?

– Hogy merészeled? – fakad ki Lyle. – Ki is hívhatnám a rendőrséget, hogy letartóztassanak!

Észreveszek valamit az arcán: egy árnyékot, egy homályt, egy áruló jelet... Néha fémes ízt érzek a számban, mint amikor a teáskanalat szopogatom, vagy véletlenül elharapom a nyelvemet. De általában azt látom, hogy az illetőnek megrándul a szája sarka, lüktetni kezd egy ér a homlokán, vagy remeg a szeme.

– Hazudik – állapítom meg. – Zálogba csapta?

– Takarodj innen!

– Vagy még magánál van?

– Kifelé!

Lyle a mellkasomba nyomja a hüvelykujját, hátrálásra kényszerít. Közelebb lépek hozzá, és dacosan felszegem az állam, felkészülök az ütésre. Duncan dadogva könyörög, hogy mindketten nyugodjunk meg. June orrából kibuggyan egy takonybuborék.

Lyle elkapja az alkaromat, belefúrja az ujjait a bőrömbe. A fejét a jobb fülemhez hajtja.

– Fogd be a pofád! – suttogja.

Rám ereszkedik a vörös köd, beszűkül tőle a látómezőm, foltos lesz a világ. Elkapom Lyle csuklóját, és hátratekerem. Kétrét görnyed, felmordul a meglepetéstől, amikor az arca felé emelem a jobb térdemet. Porcropogást hallok, az orrára nyomja a tenyerét, az ujjai közül vér csorog.

Megkerülöm, és végigmegyek a folyosón, vissza a társalgóba, ahol Davina épp egy szelet gyümölcstortát tol be a szájába, félig már el is tüntette. A mellén morzsák ülnek.

– Szerintem ki kellene hívnod a rendőrséget – javaslom.

– Miért?

– Jobb, ha mi szólunk először.